

Нашият Герой, „крадеца Герой“, както го казвахме после всички, бѣше заровилъ цѣла една пита топена лой. Помислихъ да не би случайно кучето да е попаднало на питата топена лой, затова оставихъ лойта на сжщото мѣсто и започнахъ да следа кучето.

Презъ цѣлия день Герой бѣше вързанъ, не го пуснаха. Вечеръра какво видѣхъ? — кучето крадишкомъ се промъкна въ двора ни, мушна се въ малинака и право при лойта, разрови я и започна да яде. Той не изяде всичката лой. Остатъка зарови пакъ внимателно. На другия день се случи пакъ сжщото. Тогава азъ разбрахъ, че всичката тази работа не бѣше случайна. Наскоро една съседка се оплака, че ѝ липсвало една пита топена лой.

Крадеца, нашия Герой, бѣше откритъ.

— Лошия нравъ на кучето не е негова природа. А. Бремъ, който цѣлия си животъ е прекаралъ, като пжтешественикъ и страстенъ ловецъ, казва, че кучето съвсемъ не заслужава думата „*кучешки нравъ*“ или „*кучештина*“. — Кучетата съ своя високъ нравъ и умствени способности, съ своята привързаностъ къмъ човѣка, сж на по-висока степенъ отъ другитѣ животни. Когато нѣкои кучета сж съ лоши нрави: хапливи, непослушни, зли, то това се дължи, въ по-вечето случаи, на лошото отнасяне и отгледване отъ страна на тѣхния господарь. Такива кучета ставатъ крадци, бѣгатъ отъ дома на господаря си, приучватъ се къмъ лоши навици и т. н.

Въ всичко кучетата проявяватъ умъ и разсждливостъ: и когато сж лоши и праватъ пакости, и когато сж добри, послушни и всецѣло покорни на господаря си. Ето нѣколко примѣри за

умствениитѣ способности на кучетата.

„Нѣкои овчарски кучета били лоши. Тѣ се научили, като вълци, да разкъсватъ овце и да ги изядатъ, но това правили всѣкога съ овцетѣ отъ друго, чуждо стадо, а никога не посѣгали на овцетѣ отъ своето.

Ричардъ Вилиамсъ казва, че такива кучета били коварни, но проявявали голѣмъ умъ. — „Тѣ никога